

190 / 23 / 15

2

190

Uitgifte

Repertoriumnummer 2015 / 8899	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
Datum van uitspraak 26 juni 2015	op €	op €	op €
Rolnummer 2014/2172/A			

AFSCHRIFT

 (vrij: art. 260, 2°
 Wb. registratie)
 (G.W., art. 792-1030)

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

**NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK
 VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL**

23e kamer
 burgerlijke zaken

eindvonnis – op tegenspraak

- dagvaarding
 - 3 conclusies

VON-EV

Aangeboden op

Niet te registreren

In de zaak van:

1. De heer _____, en
2. Mevrouw _____, beide wonend te _____
3. _____ met zetel te _____
en met ondernemingsnummer _____

eisers,

op de zitting vertegenwoordigd door mr. Struyf, advocaat, in de plaats van mr. Loix, advocaat, met kantoor te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27.

tegen :

Het **VLAAMS GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, en voor wie optreedt de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, met kantoren te 1210 Brussel, Koning Albert II – laan 19 bus 11,

verweerder,

op de zitting vertegenwoordigd door mr. Vanbrabant, advocaat, in de plaats van mr. Claes, advocaat, met kantoor te 2550 Kontich, Mechelsesteenweg 160.

*

In deze zaak spreekt de rechtbank het volgende vonnis uit.

Het vonnis wordt uitgesproken in eerste aanleg, na tegenspraak.

Artikel 4, §1, van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werd toegepast voor het opmaken van de akten van rechtspleging die aan dit vonnis voorafgingen.

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, en in het bijzonder van :

- de dagvaarding, betekend op 11 april 2014 met een exploit van mr. Coppennolle, plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder, in vervanging van mr. Emmerechts, gerechtsdeurwaarder te Brussel ;

- de conclusie van _____ en de _____, neergelegd op 4 december 2014 ;
- de “eerste conclusie” en “tweede conclusie (= syntheseconclusie)” van het Vlaams Gewest, respectievelijk neergelegd op 3 september 2014 en 24 april 2015.

Op de zitting van 4 juni 2015 werden de raadslieden van de partijen gehoord, waarna twee stukkenbundels werden neergelegd, de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

*

A. Feiten en procedurevoorgaanden

1. _____ beweren de eigenaars te zijn van een onroerend goed te _____ bekend bij het kadaster als _____ Volgens de eisers was de _____ tot 31 mei 2012 vruchtgebruikster van het onroerend goed.

Het goed is gelegen in landbouwgebied. Er staat een houten constructie op het terrein, die gebruikt wordt als woning, en die destijds zonder bouwvergunning werd opgetrokken. Op 15 juni 1995 verleende de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen aan de toenmalige eigenaar een regularisatievergunning voor deze woning.

2. Bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout van 16 juni 1995, één dag nadat de bestendige deputatie voormelde vergunning verleende, werd de toenmalige eigenaar veroordeeld tot een geldboete wegens het optrekken en instandhouden van het houten woonhuis zonder vergunning.

Op vordering van de gemachtigde ambtenaar werd deze eigenaar daarbij tevens veroordeeld om het onroerend goed in de vorige staat te herstellen door het slopen van het houten woonhuis.

Dit vonnis is in kracht van gewijsde getreden. De herstelmaatregel werd evenwel nooit uitgevoerd.

3. Bij besluit van 10 november 2011 verleende de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen aan _____ de stedenbouwkundige vergunning voor het herbouwen van de zonevreemde woning.

De leidend ambtenaar van het departement RWO diende tegen deze vergunning een vernietigingsberoep in bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Bij arrest van 29 augustus 2012 werd het besluit van 10 november 2011 vernietigd, en werd de bestendige deputatie bevolen om een nieuwe beslissing te nemen binnen de drie maanden.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen overwoog het volgende om tot de vernietiging te besluiten :

“Uit de samenlezing van de artikelen 4.4.10 en 4.4.13 VCRO volgt onder meer dat “een bestaande zonevreemde woning” op dezelfde plaats kan herbouwd worden, wanneer deze bestaande woning “hoofdzakelijk vergund” en “niet verkrot” is op het ogenblik van de eerste vergunningsaanvraag tot verbouwen, herbouwen of uitbreiden.

(...)

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing onder meer dat zij van oordeel is dat de woning als vergund geacht moet beschouwd worden gelet op de afgeleverde vergunning van de verwerende partij op 15 juni 1995.

De beoordeling in de bestreden beslissing dat het gevraagde een bestaande en vergunde zonevreemde woning betreft, is niet verenigbaar met het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout van 16 juni 1995 dat onder meer veroordeelt om “binnen de twaalf maanden nadat onderhavig vonnis [in kracht van gewijsde zal zijn getreden] het onroerend goed, gelegen te Hoogstraten, in de vorige staat te herstellen door[het slopen van het houten woonhuis]”. De rechtsvoorganger van [de heer Martens] had immers de rechtsplicht om binnen de twaalf maanden nadat deze uitspraak in kracht van gewijsde is getreden over te gaan tot het slopen van het “houten woonhuis”. Het verstrijken van deze uitvoeringstermijn doet deze rechtsplicht niet verdwijnen, zodat deze rechtsplicht ook thans nog onverminderd geldt. In deze omstandigheden kan het voorwerp van de aanvraag niet beschouwd worden als een bestaande vergunde woning in de zin van de artikelen 4.4.10 en 4.4.13 VCRO.”

De partijen verschaffen de rechtbank geen informatie over enige evolutie in het dossier sinds dit arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Meer in het bijzonder weet de rechtbank niet wat de bestendige deputatie beslist heeft over de vergunningsaanvraag na dit arrest van 29 augustus 2012.

4. Op 11 april 2014 gingen _____ en de _____ over tot dagvaarding van het Vlaams Gewest.

B. Eisen

5. en vragen vooreerst om hen een voorbehoud te verlenen om desgevallend volgende partijen in gedwongen tussenkomst te dagvaarden : de stad Hoogstraten, de provincie Antwerpen en “de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van LNE Vlaanderen voor de provincie Antwerpen”.

6. Ten gronde eisen en de dat de rechtbank naar recht zou vaststellen dat de vordering tot afbraak van het houten woonhuis (22m x 10m) op het kadastraal perceel te zoals omschreven in het vonnis van de correctionele rechtbank te Turnhout van 16 juni 1995, 5de kamer, not.nr. 66.B.21.100038/93, verjaard is overeenkomstig artikel 92 of 99 van het Strafwetboek, samengelezen met artikel 2262bis van het Burgerlijk Wetboek, zoals gewijzigd bij wet van 10 juni 1998.

7. Het Vlaams Gewest besluit dat de eis onontvankelijk, minstens ongegrond is.

C. Beoordeling

8. Met betrekking tot het door de eisers gevraagde voorbehoud om desgevallend bepaalde partijen in gedwongen tussenkomst te dagvaarden, ziet de rechtbank niet in waarom dergelijk voorbehoud zou moeten worden verleend. Indien zij deze partijen in het geding wensen te betrekken, hebben de eisers daartoe alle gelegenheid gehad.

9. Het Vlaams Gewest werpt op dat de vordering die tegen hem wordt ingesteld, niet ontvankelijk zou zijn omdat de verkeerde partij gedagvaard zou zijn. De eis zou immers tegen de stedenbouwkundige inspecteur moeten worden ingesteld, nu het deze laatste is die gemachtigd is om het herstel uit te voeren waarvan gevraagd wordt dat zou worden vastgesteld dat de tenuitvoerlegging verjaard is.

De stedenbouwkundige inspecteur heeft evenwel geen rechtspersoonlijkheid. Het is juist dat deze inspecteur bij decreet bepaalde procesbevoegdheden werden toegekend die hem toelaten in rechte te treden. Buiten deze beperkte decretale procesbevoegdheden kan de stedenbouwkundige inspecteur evenwel niet in rechte treden. Met de voorliggende zaak wensen de eisers

een declaratief vonnis te verkrijgen waarin wordt vastgesteld dat de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel verjaard is. De stedenbouwkundige inspecteur heeft geen procesbevoegdheid om op dergelijke eis te antwoorden.

De exceptie van het Vlaams Gewest is bijgevolg ongegrond.

Ten overvloede stelt de rechtbank vast dat de exceptie feitelijke grondslag lijkt te missen, nu het declaratief vonnis blijkbaar niet gevraagd wordt om een risico op dwanguitvoering af te wenden, maar om te vermijden dat de vergunningverlenende overheid de herstelmaatregel nog zouden betrekken bij de beoordeling of een project ter plaatse kan vergund worden.

10. De eisers wensen dat de rechtbank zou zeggen dat de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel die werd uitgesproken door het vonnis van 16 juni 1995, verjaard is. Zij vragen aldus een verklaring van recht. Dergelijke vordering is slechts toelaatbaar wanneer de eisers aantonen hierbij een belang te hebben (artikelen 17 en 18 van het Gerechtelijk Wetboek).

Het belang is elk voordeel dat de eiser mag verhoppen bij de wijziging van zijn rechtstoestand in het geval zijn eis ingewilligd wordt.

11. De omstandigheid dat geen uitvoering werd gegeven aan het herstel dat werd bevolen door het vonnis van 16 juni 1995, belet volgens het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 29 augustus 2012 dat de houten woning op het perceel van de eisers kan beschouwd worden als een “bestaande vergunde woning” in de zin van de artikelen 4.4.10 en 4.4.13 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. En vermits het hier niet gaat om een dergelijke “bestaande vergunde woning”, is het volgens hetzelfde arrest niet mogelijk om voor dit in agrarisch gebied gelegen perceel een stedenbouwkundige vergunning te verkrijgen om de woning te herbouwen.

De eisers maken niet duidelijk welk belang de eventuele omstandigheid dat de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel verjaard is, heeft voor de beoordeling van het vraagstuk of de stedenbouwkundige vergunning al dan niet kan worden verkregen. Het komt de rechtbank voor dat deze verjaring niet verhindert dat de betrokken woning nog steeds niet kan beschouwd worden als een “vergunde” woning.

Maar zelfs indien het zo zou zijn dat de verjaring ertoe leidt dat de argumentatie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet (meer) zou opgaan, kunnen de eisers dit argument laten gelden voor de vergunningverlenende overheden en vervolgens desnoods voor de Raad van State in een administratief cassatieberoep. Het is daartoe niet vereist dat de verjaring in een vonnis wordt vastgesteld.

De rechtbank ziet met andere woorden het nut niet in van de vordering die de eisers hebben ingesteld. Een vonnis waarin de verjaring wordt vastgesteld, zoals zij vragen, wijzigt hun rechtstoestand niet. De verjaring treedt van

rechtswege in.

De eis is bijgevolg ontoelaatbaar wegens een gebrek aan belang.

*

OP GROND VAN DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK :

De eis is ontoelaatbaar ;

De rechtbank veroordeelt en
tot de gerechtskosten, begroot op 344,21 €
(dagvaarding) + 1.320 € (rechtsplegingsvergoeding voor het Vlaams Gewest).

Dit vonnis wordt uitgesproken tijdens de openbare zitting van de 23ste kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel van 26 juni 2015, door de heer Francis Van Nuffel, ondervoorzitter, in aanwezigheid van de heer Johan Gysemans, medewerker bij de griffie van deze rechtbank, toegevoegd als griffier op grond van artikel 329 van het Gerechtelijk Wetboek, nu de hoofdgriffier en de griffiers verhinderd zijn.

J. GYSEMANS

F. VAN NUFFEL